17 Φεβρουαρίου 2026

Μοναχός Βαρνάβας Σταυροβουνιώτης (1864 – 17 Φεβρουαρίου 1948)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

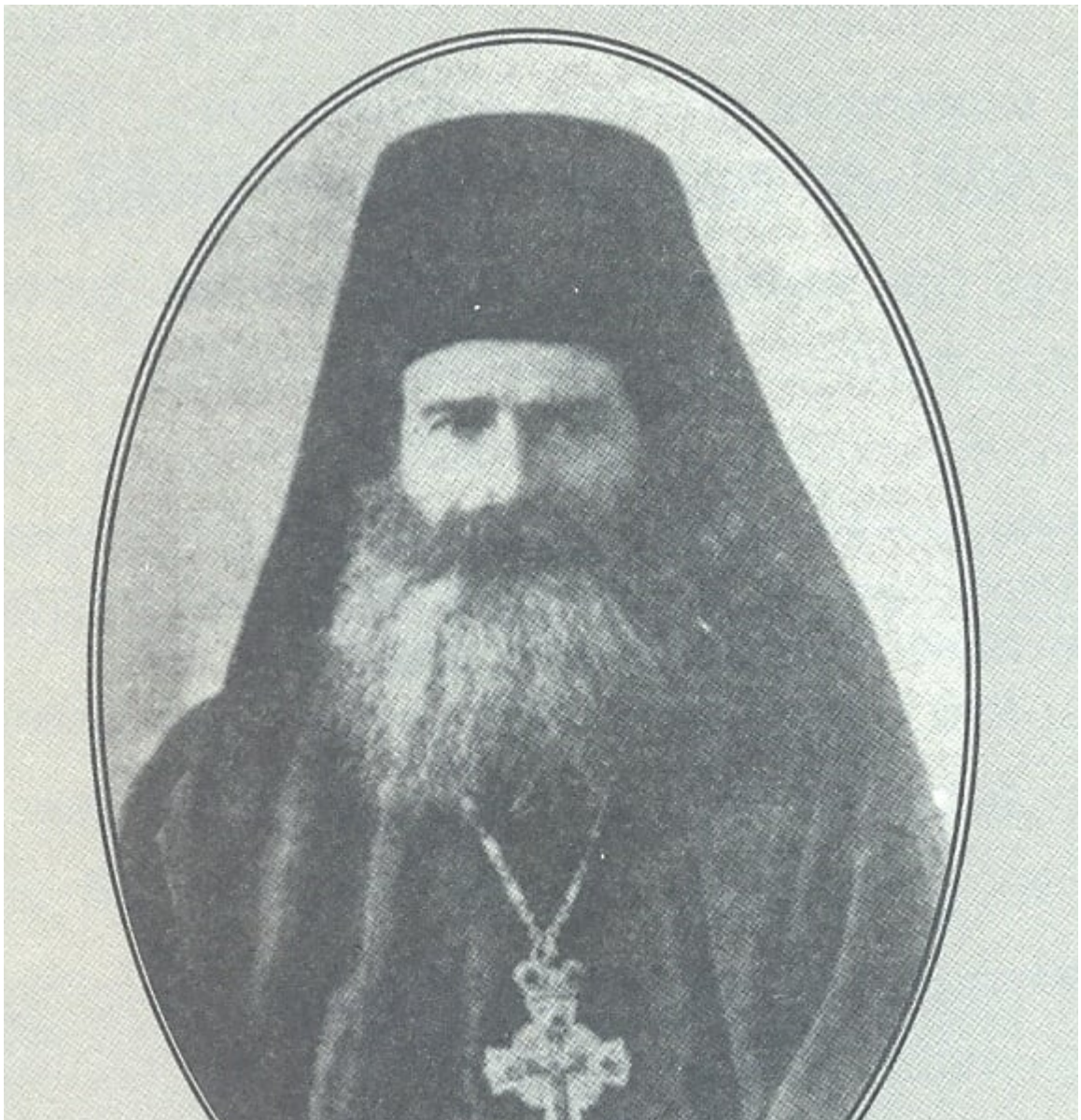

Γεννήθηκε στο προάστιο της Λευκωσίας Κύπρου Καϊμακλί το έτος 1864. Νέος εργάσθηκε ως οικοδόμος. Το 1888 αναχώρησε με δύο αδέλφια του για το Άγιον Όρος. Τους πρώτους μοναχικούς αγώνες του έζησε στο αυστηρό κοινόβιο του Καρακάλλου, όπου εκάρη μεγολόσχημος μοναχός και συνδέθηκε πνευματικά με τον λίαν ενάρετο Γέροντα Κοδράτο (+1940). Από εδώ επέστρεψε στο αγιασμένο του νησί την Κύ-προ το 1897. Εισήλθε στην ιερά μονή Σταυροβουνίου και παρέμεινε σε αυτή επί έξι δεκαετίες. Το 1902 ανέλαβε τη διεύθυνσή της και το 1911 ενθρονίσθηκε επίσημα ηγούμενος της υψιβάμονης αυτής μονής.

Η αγαθή δραστηριότητα, η συνετή και σοβαρή του παρουσία, η ευαγγελική πραότητα και η παροιμιώδης ανεξικακία του τον διέκριναν πάντοτε. Ποτέ δεν τον είδε κανείς ταραγμένο, νευρικό και ανήσυχο. Η ισόβια επιλεγμένη πενία του, η λιτότητα στην αμφίεση και τη διατροφή, η εγκράτεια και η πνευματική εγρήγορση τον συνόδευαν παντού. Το μόνο του ποτό σε όλη του τη ζωή ήταν το νερό. Φιλακόλουθος στο έπακρο. Πρώτος εισήρχετο στο ναό καθημερινά και τελευταίος εξήρχετο. Παρά τη μόνιμη αλουσία του το πρόσωπό του ήταν πάντοτε καθαρό και φω-τεινό. Η αοργησία του υπήρξε μοναδική, παρά τις δύσκολες συνθήκες που πέρασε. Τον πίεζαν πολύ ν’ αναδεχθεί την ιερωσύνη, αλλά αρνιόταν επίμονα. Προτιμούσε ο μακάριος την απλή μοναχική ιδιότητα. Παρά τα ογδόντα του χρόνια και την κήλη που τον ταλαιπωρούσε, έκανε βαθιές μετάνοιες και ποτέ δεν λησμόνησε τη δεκάχρονη νεανική του ευλάβεια στον ιερό Άθωνα.

Καμιά άνεση δεν επέτρεψε έως τέλους στον εαυτό του παρά το ηγουμενικό του αξίωμα. Ήταν ηγούμενος εξήντα εκλεκτών μοναχών. Μεταξύ αυτών και ο μεγαλύτερος αδελφός του Καλλίνικος, που είχε ασκηθεί μετά του άλλου αδελφού του Γρηγορίου στην αθωνική σκήτη της Αγίας Άννης. Δύσκολα μπορούσες να τους πάρεις κουβέντα. Υπά-κουος, σιωπηλός και ακτήμων. Μετά το οσιακό τέλος του, να ποιά ήταν όλη η περιουσία του· ένα σάπιο στρώμα γεμάτο κοριούς, μια σαρακοφαγωμένη κάσα με κουρέλια, που μόνο στη φωτιά μπορούσαν να παραδοθούν, κι ένα ζευγάρι υποδήματα χιλιομπαλωμένα.

Βρέθηκαν και δυό-τρεις παράδες, λησμονημένοι στο βάθος της κασέλας, από τον καιρό της επιστροφής του από τον Άθωνα, ευτελεστάτης αξίας. Με δάκρυα, ο κατά σάρκα αδελφός ηγούμενος Βαρνάβας, είπε στους πατέρες: «Δέστε, πατέρες, τον πλούτο του Καλλινίκου, όπου απέκτησε επί τόσα έτη ως μοναχός και προϊστάμενος μονής». Το ίδιο θα είπαν και για τον μακάριο Βαρνάβα.

Ο Γέροντας Βαρνάβας εκοιμήθη εν Κυρίω στις 17.2.1948. Στην κηδεία του ήταν αρχιερείς, ιερείς, μοναχοί και πλήθος κόσμου. Ο κυπριακός τύπος έγραφε: «Εις άκρον φιλόπονος και εν αυτή ακόμη τη πρεσβυτική του ηλικία και ασκητικόν πάντοτε διάγων βίον … Υπήρξεν ο διά του παραδείγματος και του εναρέτου του

βίου αγαθός Διδάσκαλος και Παιδαγωγός περί την Χριστιανικήν ευσέβειαν και αρετήν».

Πηγές – Βιβλιογραφία

Ιωσήφ Βατοπαιδινού μοναχού, Οσίων μορφών αναμνήσεις, Άγιον Όρος 20032, σσ. 21-30. Κωστή Κοκκινόφτα, Ο Διονύσιος Χρηστίδης και η επανίδρυση της μονής Σταυροβουνίου το 1909, Λευκωσία Κύπρου 2008, σσ. 74-85.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Α΄, εκδ. Μυγδονία σ.425-428